

Ten chlap má koňskou náuru - Pacifik

1. Jednou na cestě prokletý mně jak v minulým století
zastavil tam uprostřed všech hrůz
koňmi tažený rachotivý vůz,
kočí měl klobouk do týla, byl strnulý jak mohyla
a na kozlík mě k sobě klidně zval,
měl zločinecký obočí, jen pohlédnout mi do očí
jako by se znenadání bál.
- R: Ten chlap má koňskou náuru, dál drkotá náš vůz,
je nebe plný purpuru a kola hrají blues,
má ve znamení podkovu a trochu drsnej styl,
buďto mu oči vyklovu, nebo chtěla bych, aby se mnou žil,
aby se mnou žil.
2. Ve městě když mi sbohem dal, na voze rakev urovnal
a mně přestalo strachy srdce bít,
kopyta koní slyším ještě znít,
pak půlnoc věže odbily a ticho bylo za chvíli
černež kocour přeběh' náměstí,
ať byl to třeba ďábel sám, já účty s ním si vyrovnám
a počkám znovu na tom rozcestí.

R: